

דניאלה מלר | ילדה כותאב; נעלי אילת ותפוחים מסוכרים
שמן על קנבס | 2019

מגדר | כתב עת אקדמי רב תחומי למגדר ופמיניזם

גיליון שישי | דצמבר 2019

סוזן גלספל | זוטות | מחזה בן מערכה אחת

תרגום: יוכי שלח

פתח דבר

בשנת 1900 נשלחה סוזן גלספל (1876-1948), עיתונאית צעירה מטעם "דה מויין דיילי ניוז" (Des Moines Daily News), לסקר את סיפור הרצח של ג'ון הוסק. החשד נפל על אשתו, מרגרט. המשפט הראשון, אותו סיקרה גלספל בהרחבה, הסתיים בהרשעה. בתום המשפט התפטרה גלספל בת העשרים וארבע מתפקידה ככתבת. הוסק ערערה על פסק הדין ושחררה לאחר שחבר המושבעים החדש לא הצליח להגיע לכלל הכרעה.

גלספל פתחה בקריירה חדשה כסופרת ופרסמה שורה של סיפורים קצרים ורומנים. בשנת 1913 הפכה לאשתו השלישית של ג'ורג' קראם קרוק שלימד ספרות אנגלית באוניברסיטת איווה. הנישואין עוררו שערורייה והזוג עבר לגור בניו יורק, שם הקימו תיאטרון ניסיוני קולקטיבי ואוונגרדי: תיאטרון השחקנים של פרובינסטאון. ב-1916 פרסמה גלספל מחזה בן

מערכה אחת, "זוטות" (Trifles). שנה לאחר מכן פרסמה את הסיפור "חבר מושבעות כמותה" (A jury of her peers), שעובד מתוך המחזה.

המחזה הועלה על רבות מבמות החובבים והסיפור זכה לפופולריות רבה ופורסם בכמה וכמה אנתולוגיות של התקופה. גלספל עצמה זכתה להצלחה כמחזאית וכסופרת, ובמהלכה ועד מותה ב-1948 כתבה למעלה מחמישים סיפורים קצרים, [תשעה רומנים וארבעה עשר מחזות](#), ואף זכתה בפרס פוליצר. אולם, למרות השפע היצירתי והפופולריות שלה, לא זכתה גלספל להיכנס אל הקנון הספרותי ומשלב מסוים והלאה נמחקה כמעט לחלוטין מן ההיסטוריה הספרותית.

רק בשנות השבעים של המאה העשרים זכתה גלספל להכרה מחודשת במסגרת הפרויקט הפמיניסטי לחץ יצירות שנכתבו על ידי נשים מתהום הנשייה הפטריארכלית. המחזה והסיפור זכו לקריאה מחדש על ידי תיאורטיקניות וחוקרות פמיניסטיות והפכו לאבן דרך בשיח הפמיניסטי בשני תחומים עיקריים. באחד, משפט ומגדר, נבחנה מחדש מערכת המשפט האמריקאית והכללית על הטיותיה המגדריות והאחרות, ובתוך זה נבחנה במיוחד תופעת הנשים, הרוצחות מתוך מצוקה חברתית. התחום השני היה תיאוריות הכתיבה/הקריאה, שבו נבחנו מקומן של נשים בשדה הספרות, ככותבות וכקוראות בעבר ובהווה, וכן מעמדן ועמדתן בקריאת טקסטים של גברים ושל נשים.

בגיליון הראשון של "מגדר" פורסם תרגום מחדש של הסיפור "חבר מושבעות כמותה" על ידי יוכי שלח, שהוסיפה רשימה, המתארת את השפעתו על חקר המגדר: "[לקשור קשר – על הסיפור 'חבר מושבעות כמותה' של סוזן גלספל](#)".

עם צאתו של הגיליון השישי של "מגדר" מתפרסם תרגום חדש למחזה "זוטות" ומצורפת לו הרשימה "[בעקבות 'זוטות' ו'חבר מושבעות כמותה' – הבחירות של סוזן גלספל: מכתבות בעיתון למחזה וסיפור קצר](#)" ובה השוואה בין הכתבות העיתונאיות של גלספל לבין המחזה והסיפור.

מילות מפתח: סוזן גלספל, חבר מושבעות כמותה, זוטות, מגדר, תיאטרון, ספרות, תיאוריות קריאה

זוטות

ג'ורג' הנדרסון - תובע מחוזי

הנרי פיטרס - שריף

לואיס הייל - איכר, שכן

הארי - בנם של מר הייל וגב' הייל

גב' פיטרס - אשת השריף

גב' הייל - שכנה, אשתו של לואיס הייל

מערכה אחת

המתבח בבית החווה הנטוש של ג'ון רייט, מטבח עגום שנעזב ללא סדר - סירים שלא נשטפו מתחת לכיור, כיכר לחם מונחת מחוץ לארגז הלחם, מגבת כלים על השולחן - סימנים של עבודה שלא הושלמה. מאחור נפתחת הדלת החיצונית והשריף נכנס פנימה, ואיתו התובע המחוזי והייל. השריף והייל הם גברים במיטב שנותיהם והתובע המחוזי הוא איש צעיר. כולם עטופים היטב ופונים מיד אל התנור. אחריהם נכנסות שתי נשים. אשת השריף נכנסת ראשונה - אישה יגעה מעט שפניה רזים ועצבניים. גב' הייל היא אישה גדולה יותר ובדרך כלל נוחה למראה, אבל כעת היא נראית מוטרדת וחוששת בהיכנסה. הנשים נכנסות לאט ונעמדות זו לצד זו ליד הדלת.

התובע המחוזי : (משפשף את ידיו) זה טוב. בואו גבירותיי, תתקרבו לאש.

גב' פיטרס: (מתקרבת מעט) לא... לא קר לי.

שריף: (פותח את כפתורי מעילו וזז הלאה מהתנור, כמי שמסמן שיש להתחיל בעניין הרשמי) עכשיו, מר הייל, לפני שנתחיל להזיז פה דברים, תסביר למר הנדרסון מה בדיוק ראית כשבאת לכאן אתמול בבוקר.

תובע מחוזי: דרך אגב, הזיזו פה משהו? הכול כמו שהיה פה אתמול כשעזבת?

שריף: (מתבונן סביבו) הכול בדיוק אותו דבר. כשהטמפרטורה ירדה מתחת לאפס אתמול בלילה, חשבתי שכדאי לשלוח הבוקר את פרנק להדליק את האש בשבילנו – שלא נחטוף דלקת ריאות דווקא כשיש לנו תיק גדול כזה, אבל אמרתי לו לא לגעת בשום דבר חוץ מהתנור... ואתה מכיר את פרנק.

תובע מחוזי: היה צריך להשאיר כאן מישהו אתמול.

שריף: אה, אתמול... כשהייתי צריך לשלוח את פרנק למרכז מוריס בגלל האיש שהשתגע... שתדע שהייתה לי המון עבודה אתמול. ידעתי שיכול להיות שתחזור כבר היום מאומה אבל עברתי כאן בעצמי על הכל...

תובע מחוזי: בסדר, הייל, פשוט תספר מה קרה כשהגעת לכאן אתמול בבוקר.

הייל: הארי ואני נסענו לעיר עם מטען של תפוחי אדמה. נסענו בדרך מהחווה שלי וכשהגענו לפה אמרתי, "אני הולך לראות אם אני יכול לשכנע את ג'ון רייט שיתקין טלפון משותף יחד אתי". כבר דיברתי עם רייט על זה פעם והוא התחמק ממני, הוא אמר שאנשים גם ככה מדברים יותר מידי ושכל מה שהוא רוצה זה רק קצת שקט ושלווה... אתה בטח יודע שהוא עצמו לא דיבר הרבה. אבל חשבתי שאולי אם אני אלך אליו הביתה ואני ידבר אתו על זה מול אשתו, אפילו שאמרתי להארי שאנ'לא יודע אם זה בכלל משנה לג'ון מה אשתו רוצה...

תובע מחוזי: בוא נדבר על זה אחר כך. אני רוצה לדבר על זה, אבל עכשיו בוא תספר רק מה קרה כשנכנסת לתוך הבית.

הייל: לא שמעתי ולא ראיתי כלום. דפקתי על הדלת, אבל היה שקט בפנים. ידעתי שהם בטח ערים כי זה היה כבר אחרי שמונה. אז דפקתי עוד פעם וחשבתי שאני שומע מישהו אומר "יבוא". לא הייתי בטוח, עד עכשיו אני לא בטוח, אבל פתחתי את הדלת... את הדלת הזאת (מצביע על הדלת ששתי הנשים עדיין עמדו לידה) ושם בכיסא-נדנדה - (מצביע לכיוון הכיסא) ישבה גב' רייט.

(כולם מתבוננים בכיסא הנדנדה)

תובע מחוזי: מה... מה היא עשתה?

הייל: היא התנדנדה קדימה ואחורה. היא החזיקה את הסינור שלה ביד וכאילו... קיפלה אותו.

תובע מחוזי: ואיך היא... נראתה?

הייל: טוב, היא נראתה משונה.

תובע מחוזי: למה אתה מתכוון - משונה?

הייל: טוב, כאילו שהיא לא ידעה מה היא הולכת לעשות עכשיו. כזה... גמורה.

תובע מחוזי: איך היא התייחסה לזה שבאת?

הייל: אנ'לא חושב שזה היה אכפת לה... ככה או ככה. היא לא כל כך שמה לב. אני אמרתי, "מה נשמע, גב' רייט, קר היום, לא?" והיא אמרה, "באמת?" והמשיכה לקפל ככה את הסינור. טוב, אני הייתי מופתע: היא לא הציעה לי להתקרב לתנור או לשבת, היא רק ישבה שם, אפילו לא הסתכלה עלי, אז אמרתי, "אני רוצה לראות את ג'ון", ואז היא... צחקה. אם אפשר לקרוא לזה צחוק. חשבתי על הארי והחבר'ה בחוץ, אז אמרתי לה ישר, "אני לא יכול לראות את ג'ון?", "לא", היא אומרת לי באדישות כזאת, "הוא לא בבית?" אני אומר. "כן", היא אומרת לי, "הוא בבית". "אז למה אנ'לא יכול לראות אותו? שאלתי אותה בלי סבלנות, "כי הוא מת", היא אומרת לי. "מת?", אני אומר לה. היא רק אמרה כן עם הראש בלי להתרגש בכלל ורק המשיכה

להתנדנד קדימה ואחורה. "אבל, איפה הוא", אני אומר לה, לא יודע מה להגיד. היא הצביעה ככה על המדרגות למעלה... (הוא מצביע על החדר למעלה.) קמתי, כי חשבתי לעלות למעלה. הלכתי משם לכאן... ואז אני אומר לה, "אבל ממה הוא מת?", "הוא מת מהחבל שסביב לצוואר שלו", היא אומרת לי, ורק ממשיכה לקמט את הסינור שלה. אז יצאתי וקראתי להארי. חשבתי שאולי... אני יצטרך עזרה. עלינו למעלה ושם הוא שכב...

תובע מחוזי: אני חושב שעדיף שתעלה למעלה ושם תוכל להצביע על הכול. אבל עכשיו תמשיך לספר.

הייל: טוב, בהתחלה חשבתי ישר לסלק את החבל. זה נראה... (עוצר, פניו מתעוותים) אבל הארי ישר הלך אליו ואמר, "לא, הוא מת לגמרי, ויותר טוב שלא ניגע בשום דבר". אז חזרנו למטה. היא ירדה שם כמו מקודם. "הודעת למישהו?" שאלתי, "לא", היא אומרת לי באדישות. "מי עשה את זה, גב' רייט?" שאל הארי. הוא אמר את זה בקול רגיל והיא הפסיקה לקמט את הסינור. "אני לא יודעת", היא אומרת. "את לא יודעת?", אומר הארי, "לא", היא אומרת. "לא ישנת אתו במיטה?", אומר הארי, "כן", היא אומרת, "אבל הייתי בצד השני". "מישהו שם חבל מסביב לצוואר שלו וחנק אותו, ואת לא התעוררת?", אומר הארי, "לא התעוררתי", היא אמרה אחריו. בטח ראו עלינו שאנחנו לא מבינים איך זה יכול להיות כי אחרי דקה היא אמרה, "אני ישנה חזק". הארי רצה לשאול אותה עוד כמה שאלות, אבל אני אמרתי שאולי אנחנו צריכים לתת לה לספר את הסיפור שלה קודם כל לחוקר או לשריף, אז הארי הלך כמה שיותר מהר למשפחת ריבר, כי יש להם טלפון.

תובע מחוזי: ומה גב' רייט עשתה כשהיא הבינה שאתה הולך לחוקר המשטרה?

הייל: היא זזה מהכיסא הזה לכיסא ההוא... (מצביע על כיסא קטן בפינה) ופשוט ירדה שם כשהידיים שלה צמודות והסתכלה למטה. הייתה לי הרגשה שאני חייב

לדבר איתה קצת, אז אמרתי שבאתי בשביל לבדוק אם ג'ון רוצה להתקין טלפון, ואז היא התחילה לצחוק, ואחר כך היא הפסיקה והסתכלה עלי -- בפחד. (התובע המחוזי כותב הערה בפנקס שהוציא קודם לכן) אנ'לא יודע, אולי זה לא היה פחד. אנ'לא רוצה להגיד שזה מה שהיה. הארי חזר די מהר ואז דוקטור לוייד הגיע, וגם אתה, מר פיטרס, אז נראה לי שזהו, את השאר אתם כבר יודעים.

תובע מחוזי (מסתכל סביב): נראה לי שקודם נעלה למעלה - ואחר כך נצא לאסם ולאזור שם. (פונה אל השריף) אתה בטוח שלא היה שום דבר חשוב כאן - שום דבר שמצביע על המניע?

שריף: אין כאן כלום חוץ מכלי מטבח.

(התובע המחוזי מתבונן שוב סביבו ופותח את אחת הדלתות של ארון המטבח. הוא עולה על כיסא ובודק את אחד המדפים. הוא מושך את ידו שנעשתה דביקה).

תובע מחוזי: די מבולגן כאן.

(הנשים מתקרבות)

גב' פיטרס: (פונה לאישה השנייה) או, אלה צנצנות הפירות שלה, הן באמת קפאו. (פונה אל עורך הדין) היא הייתה מודאגת בגלל זה כי נהיה קר כל כך. היא אמרה שהאש כבתה ושהצנצנות עלולות להישבר.

שריף: נו, לכו תבינו נשים! עצרו אותה בגלל רצח והיא מודאגת בגלל ריבה משומרת.

תובע מחוזי: בטח עד שנסיים כאן יהיו לה דברים יותר חשובים לדאוג בגללם.

הייל: טוב, נשים תמיד דואגות בגלל זוטות.

(שתי הנשים מתקרבות מעט זו לזו)

תובע מחוזי: (באבירות של פוליטיקאי צעיר) ובכל זאת, עם כל הדאגות שלהן, מה היינו עושים בלי הנשים? (הנשים לא מתרככות. הוא ניגש לכיור, נוטל מעט מים

מהדלי, שופך לתוך קערה ושוטף בהם את ידיו. הוא מתחיל מנגב אותן במגבת שעל סליל המגבות, מושך בה ומחפש חלק נקי) מגבות מטונפות! (בועט בסירים שמתחת לכיור) עקרת בית לא מוצלחת במיוחד, הייתי אומר, נכון, גבירותיי?

גב' הייל (בנוקשות) יש המון עבודה בחווה כזאת.

תובע מחוזי: בטוח. ובכל זאת... (הוא קד קלות לכיוונה) אני מכיר כמה בתים בחוות במחוז דיקסי שאין בהן מגבות כאלה. (הוא מושך שוב במגבת שעל הסליל עד סופה.)

גב' הייל: המגבות האלה מתלכלכות נורא מהר. הידיים של הגברים לא תמיד נקיות כמו שצריך.

תובע מחוזי: אה, נאמנה לבנות מינך, אני רואה. אבל את וגב' רייט הייתן שכנות. בטח הייתן גם חברות.

גב' הייל: (נדה בראשה) בשנים האחרונות לא ראיתי אותה הרבה. לא הייתי בבית הזה – יותר משנה.

תובע מחוזי: ולמה זה? לא חיבבת אותה?

גב' הייל: חיבבתי אותה בהחלט. לנשות החוואים יש המון עבודה, מר הנדרסון, וחופץ מזה...

תובע מחוזי: כן?

גב' הייל: (מתבוננת סביב) זה אף פעם לא היה מקום שמח.

תובע מחוזי: לא, זה לא מקום שמח. לא הייתי אומר שהיה לה את החוש הטבעי שהופך מקום לבית.

גב' הייל: טוב, לא בטוח שגם לבעלה היה חוש כזה.

תובע מחוזי: את מתכוונת שהם לא הסתדרו כל כך?

גב' הייל: לא, אני לא מתכוונת לכלום. אבל אני לא חושבת שבית שג'ון רייט גר בו יכול להיות שמח.

תובע מחוזי: הייתי רוצה לדבר על זה אחר כך. עכשיו אני רוצה לבדוק מה קורה למעלה. (הוא נע שמאלה, לכיוון שלוש המדרגות המובילות לחדר המדרגות.)

שריף: נראה לי שכל מה שגב' פיטרס תיקח יהיה בסדר. היא צריכה לקחת כמה בגדים בשבילה, אתה יודע, וכמה דברים קטנים. עזבנו נורא מהר אתמול.

תובע מחוזי: כן, אבל אני רוצה לראות מה את לוקחת, גב' פיטרס. ותשימי לב אם יש משהו שיכול לעזור לנו.

גב' פיטרס: כן, מר הנדרסון. (הנשים מאזינות לצעדי הגברים במדרגות, ואחר כך מתבוננות במטבח.)

גב' הייל: אני שונאת שגברים נכנסים למטבח שלי, מרחרחים ומעבירים ביקורת. (היא מסדרת את הסירים שהתובע המחוזי בעט בהן מתחת לכיור.)

גב' פיטרס: הם רק ממלאים את חובתם, זה ברור.

גב' הייל: חובתם, בטח, ובטח שזה מה שעשה גם סגן השריף שהגיע להדליק את האש. (מושכת את המגבת שעל הסליל) הלוואי שהייתי חושבת על זה קודם. זה ממש אכזרי להאשים אותה שלא הכול מצוחצח כאן אחרי שלקחו אותה מפה בכזאת מהירות.

גב' פיטרס: (הולכת לכיוון השולחן הקטן בפינה השמאלית הרחוקה של החדר ומרימה קצה של מגבת המכסה סלסילה) הייתה לה סלסילה מלאה בלחם (עומדת ללא תנועה).

גב' הייל: (עיניה ממוקדות בכיכר לחם ליד ארגז הלחם, המונח על מדף נמוך בצדו השני של החדר. היא מתקרבת לשם לאיטה) היא התכוונה לשים את זה שם. (מרימה

כיכר לחם ומיד מניחה אותה, כמי ששבה אל המוכר לה) חבל על צנצנות הפירות שלה. מעניין אם כולן התקלקלו. (עולה על כיסא ובודקת) אני חושבת שיש כמה בסדר, גב' פיטרס. כן – הנה, כאן. (מחזיקה מול החלון) אלו דובדבנים, (בודקת שוב) אני מאמינה שאלו היחידים. (יורדת מהכיסא ובידה צנצנת. הולכת אל הכיור ומצחצחת אותה מבחוץ) היא תרגיש נורא אחרי כל העבודה הקשה שלה במזג-אוויר החם שהיה. אני עוד זוכרת את אחרי הצהריים בקיץ שעבר, כשאני עצמי הכנתי את הדובדבנים שלי. (היא מניחה את הצנצנת על שולחן המטבח הגדול שבמרכז השולחן. היא נאנחת ומתכוונת לשבת בכיסא הנדנדה. לפני שהיא מתיישבת היא מבינה מהו כיסא זה. היא נותנת בו מבט איטי ונסוגה לאחור. הכיסא שנגעה בו מתנדנד קדימה ואחורה).

גב' פיטרס: טוב, אני חייבת להביא את הדברים האלה מהארון שבחדר הקדמי. (היא פונה אל הדלת מימין, אבל לאחר שהיא מציצה לתוך החדר היא נסוגה) את באה איתי, גב' הייל? את יכולה לעזור לי לסחוב אותם. (הן נכנסות לחדר השני וכשהן חוזרות גב' פיטרס נושאת שמלה וחצאית ואילו גב' הייל מחזיקה זוג נעליים).

גב' פיטרס: אוי, כל כך קר שם. (היא מניחה את הבגדים על השולחן הגדול וממהרת את התנור).

גב' הייל: (בוחנת את החצאית) רייט היה בנאדם סגור. לדעתי אולי בגלל זה היא שמרה הכל בפנים. היא אפילו לא הייתה חלק מה"סיוע לנשים". היא בטח הרגישה שהיא לא יכלה לתרום שום דבר. את לא יכולה ליהנות משום דבר כשאת מרגישה עלובה. פעם היו לה בגדים יפים והיא הייתה מלאה חיים, אז, כשהיא עוד הייתה מיני פוסטר, אחת הבנות ששרו במקהלה. אבל זה – או, זה היה לפני שלושים שנה. זה כל מה שהיית צריכה לקחת?

גב' פיטרס: היא אמרה שהיא רוצה סינר. מוזר שזה מה שהיא רוצה כי אלוהים יודע שבכלא אין כל כך ממה להתלכלך. היא בטח רק רוצה להרגיש בבית. היא אמרה שזה נמצא במגירה העליונה בארון הזה. הנה, כאן. וגם את הצעיף הקטן שלה שתלוי תמיד מאחורי הדלת. (פותחת את הדלת לחדר המדרגות ובודקת) כן, זה פה. (סוגרת במהירות את הדלת לחדר המדרגות העולות למעלה).

גב' הייל: (נעה לעומתה בבת אחת) גב' פיטרס?

גב' פיטרס: כן, גב' הייל?

גב' הייל: את חושבת שהיא עשתה את זה?

גב' פיטרס: (בקול מפוחד) או, אני לא יודעת.

גב' הייל: אני לא חושבת שהיא עשתה את זה. אישה שמבקשת את הסינר ואת הצעיף הקטן שלה ודואגת לצנצנות הפירות...

גב' פיטרס: (שולחת מבט למעלה, לעבר הצעדים הנשמעים בחדר מעל, מתחילה לדבר בלחש) מר פיטרס אומר שזה נראה רע מבחינתה. הנדרסון נורא לועג כשהוא מדבר והוא יעשה צחוק מזה שהיא אומרת שהיא לא התעוררה.

גב' הייל: טוב, גם ג'ון רייט לא התעורר מזה שמישהו שם חבל על הצוואר שלו.

גב' פיטרס: לא, זה באמת מוזר. זה כנראה קרה נורא בשקט ובזהירות. הם אומרים שזאת – דרך משונה להרוג גבר, לקשור ככה את החבל.

גב' הייל: זה בדיוק מה שמר הייל אמר. היה אקדח בבית. הוא אמר שזה מה שהוא לא יכול להבין.

גב' פיטרס: כשמר הנדרסון הגיע הוא אמר שמה שצריך בשביל המקרה הזה הוא מניע. משהו שיוכיח כעס – או רגש פתאומי.

גב' הייל: (עומדת ליד השולחן) טוב, אני לא רואה פה שום סימנים לכעס. (היא מניחה את ידה על מגבת המטבח שמונחת על השולחן וסוקרת אותו, חציו נקי וחציו מלוכלך) היא ניגבה רק עד כאן. (היא זזה כאילו כדי לסיים את העבודה, ואז מסתובבת ומביטה בכיכר הלחם המונחת מחוץ לקופסת הלחם. היא שומטת את המגבת. אומרת בקולה של מי ששבה אל המוכר לה) הייתי רוצה לדעת איך זה נראה למעלה? אני מקווה שהיא סידרה שם קצת יותר. את יודעת, להתגנב ככה. לשים אותה בכלא שם בעיר ואז לבוא לכאן ולקוות שהבית שלה יסגיר אותה!

גב' פיטרס: אבל גב' הייל, חוק הוא חוק.

גב' הייל: ככה זה נראה. (מתירה את כפתורי מעילה) כדאי שתורידי את הצעיף, אחרת הוא לא יעזור לך כשתצאי. (גב' פיטרס מסירה את צעיף הפרווה שלה ותולה אותו על הוו בחלקו האחורי של החדר, עומדת ומביטה בחלקו התחתון של השולחן הפינתי הקטן).

גב' פיטרס: היא הכינה שמיכת טלאים. (היא מרימה סל תפירה גדול והן מתבוננות בפיסות הבד הבהירות).

גב' הייל: זו דוגמה של לוג-קבין¹. יפה, לא? מעניין אם היא התכוונה לתפור או רק לקשור את הטלאים?² (קול צעדים נשמע מכיוון המדרגות. השריף נכנס ואחריו הייל והתובע המחוזי).

¹ דוגמת לוג-קבין (log-cabin pattern) שימשה בעשיית שמיכות טלאים, שנתפרו משאריות בד והייתה נפוצה בסוף המאה התשע עשרה. רצועות הבד הארוכות נתפרו באופן המחקה את הנחת קורות העץ של בקתות המתיישבים, שהונחו מן המרכז החוצה. השימוש היצירתי והחסכוני בשאריות סימל את המאמץ ההרואי של הנשים החלוצות בבניית בית וטיפוחו באמצעים דלים.

² שתי הטכניקות, של קשירה או תפירה, נבדלו זו מזו במידת הקושי. תפירת שמיכה שלמה הצריכה לעיתים קרובות עבודת צוות ונעשתה ע"י קבוצת נשים. לעומת זאת, קשירה יכולה הייתה להתבצע ע"י אישה אחת. בכך רומזת גלספל לבדידותה של מיני רייט, אך גם לקשר שנעשה בחבל בו נחנק מר רייט. מאליו מובן, שהגברים היו עיוורים למשמעויות אלו.

שריף: הן רוצות לדעת אם היא התכוונה לתפור או רק לקשור את הטלאים. (הגברים צוחקים, הנשים נראות נבוכות).

תובע מחוזי: (מחכך ידיו מעל התנור) האש שפרנק הדליק לא מחממת למעלה, נכון? טוב, בואו נצא החוצה לאסם ונבדוק אותו (הגברים יוצאים החוצה).

גב' הייל: (כועסת) אני לא מבינה מה מוזר בזה שאנחנו מתעסקות בדברים קטנים בזמן שאנחנו מחכות להם עד שימצאו את הראיות. (היא מתיישבת בהחלטיות ליד השולחן הגדול, ומחליקה בידה ריבוע טלאים³) אני לא חושבת שזה מצחיק.

גב' פיטרס: (בהתנצלות) בטח יש להם דברים חשובים על הראש. (מושכת אליה כיסא ומצטרפת לגב' הייל ליד השולחן).

גב' הייל: (בוחנת ריבוע טלאים נוסף) גב' פיטרס, תראי את זה. כאן, על זה היא בדיוק עבדה, ותראי את התפירה! כל הטלאים האחרים ישרים ומסודרים כל כך. ותראי את זה! כל כך מבולגן! אוי, זה נראה כאילו לא היה לה מושג מה היא עושה! (לאחר שאמרה זאת, הן מביטות זו בזו ואז מעיפות מבט אל הדלת. לאחר רגע משכה גב' הייל את אחד הקשרים ופרמה את התפירה).

גב' פיטרס: או, מה את עושה, גב' הייל?

גב' הייל: (במתינות) רק פורמת תפר או שניים שלא הצליחו כל כך. (משחילה חוט במחט) תפירה גרועה תמיד מעצבנת אותי.

גב' פיטרס: (בעצבנות) אני לא חושבת שאנחנו צריכות לגעת בדברים.

גב' הייל: אני רק מסיימת את הקצה הזה. (מפסיקה פתאום ונוטה קדימה) גב' פיטרס?

³ ריבוע התפור מטלאים, נקרא גם "בלוק"

גב' פיטרס: כן גב' הייל?

גב' הייל: למה לדעתך היא הייתה עצבנית כל כך?

גב' פיטרס: או, אני לא יודעת. אני לא יודעת אם היא הייתה עצבנית. לפעמים אני תופרת גרוע נורא כשאני סתם עייפה. (גב' הייל מתחילה לומר דבר מה, מסתכלת בגב' פיטרס ואז ממשיכה לתפור) טוב, אני חייבת לעטוף את הדברים האלה. הם בטח יסיימו תיכף. (אוספת את הסינר וחפצים נוספים) מעניין איפה אני יכולה למצוא חתיכת נייר וחוט.

גב' הייל: אולי בארונית הזו.

גב' פיטרס: (מתבוננת בארונית) תראי, יש כאן כלוב ציפורים. (מרימה את הכלוב) האם הייתה לה ציפור, גב' הייל?

גב' הייל: אני לא יודעת אם הייתה לה ציפור או לא – לא הייתי כאן מזמן. בשנה שעברה היה איזה מישהו שהסתובב באזור ומכר קנריות בזול, אבל אני לא יודעת אם היא קנתה. אולי כן. היו ימים שהיא עצמה הייתה שרה כל כך יפה.

גב' פיטרס: (מביטה סביב) משונה לחשוב על ציפור כאן. אבל נראה שהייתה לה ציפור, אחרת למה שיהיה לה כלוב? מעניין מה קרה לציפור...

גב' הייל: בטח החתול טרף אותה.

גב' פיטרס: לא, לא היה לה חתול. היא התנהגה כמו האנשים האלה, שפוחדים מחתולים. כשהחתול שלי נכנס לחדר שלה היא נהייתה עצבנית וביקשה ממני להוציא אותו החוצה.

גב' הייל: אחותי בסי הייתה כזאת. מוזר, לא?

גב' פיטרס: (בוחנת את הכלוב) אוי, תראי את הדלת, היא שבורה. ציר אחד יצא לגמרי.

גב' הייל: (בוחנת גם היא את הכלוב) נראה שזה נפתח בכוח.

גב' פיטרס: אוי, נכון. (היא מניחה את הכלוב על השולחן).

גב' הייל: אם הם הולכים למצוא איזה ראייה, אז הלוואי שיעשו את זה כבר עכשיו. אני לא אוהבת את המקום הזה.

גב' פיטרס: אבל אני נורא שמחה שבאתי איתי, גב' הייל. הייתי מרגישה נורא לבד כאן.

גב' הייל: זה בטוח. (שומטת את התפירה) אבל אני אגיד לך מה אני הייתי רוצה, גב' פיטרס. הלוואי שהייתי באה לכאן יותר כשהיא עוד הייתה כאן. הלוואי ש --- (מתבוננת סביבה) הייתי באה.

גב' פיטרס: אבל בטח היית נורא עסוקה, גב' הייל --- יש לך בית וילדים.

גב' הייל: הייתי יכולה לבוא. לא באתי כי זה לא היה נעים - ודווקא בגלל זה הייתי צריכה לבוא. אני - אני אף פעם לא אהבתי את המקום הזה. אולי בגלל שזה מקום נמוך כזה, ואת לא יכולה לראות את הדרך מכאן. לא יודעת למה, אבל זה מקום בודד ותמיד היה כזה. הלוואי שהייתי באה לראות לפעמים את מיני פוסטר. עכשיו אני מבינה --- (מנענעת את ראשה).

גב' פיטרס: נו, אל תאשימי את עצמך, גב' הייל. איכשהו אנחנו לא רואות איך זה אצל אחרים עד ש --- משהו קורה.

גב' הייל: כשאין ילדים יש פחות עבודה - אבל הבית נהיה שקט, ורייט היה בעבודה כל היום, וגם כשהוא חזר זה לא השתנה. הכרת את ג'ון רייט, גב' פיטרס?

גב' פיטרס: לא הכרתי. ראיתי אותו בעיר. אומרים שהוא היה איש טוב.

גב' הייל: כן --- טוב. הוא לא שתה, ושמר על המילה שלו כמו רוב האנשים, נראה לי, ושילם את החובות שלו. אבל הוא היה בנאדם קשה, גב' פיטרס. רק לעבור איתו

את היום... (רועדת) כמו רוח קרה שנכנסת לעצמות. (שהייה, מבטה נופל על הכלוב) אני יכולה להבין למה היא רצתה ציפור. אבל מה את חושבת שקרה לציפור?
גב' פיטרס: אני לא יודעת, אולי היא הייתה חולה ומתה. (היא מתקרבת לכלוב ומסובבת את הדלת השבורה שוב ושוב. שתיהן מתבוננות בדלת הכלוב).
גב' הייל: לא גדלת פה בסביבה, נכון? (גב' פיטרס נדה בראשה) את לא – הכרת אותה?

גב' פיטרס: לא עד שהביאו אותה אתמול.

גב' הייל: היא --- כשאני חושבת על זה, היא הייתה בעצמה מין ציפור --- מתוקה כזאת ויפה, אבל קצת ביישנית ו--- ועדינה. איך שהיא השתנתה. (דממה. ואז, כאילה עולה בה מחשבה משמחת, שמחה לשוב לדברים היומיומיים) אני יגיד לך מה, גב' פיטרס, למה שלא תקחי לה את שמיכת הטלאים? זה יכול להעסיק אותה קצת.
גב' פיטרס: אוי, זה נראה לי רעיון נחמד, גב' הייל. אף אחד לא יתנגד לזה, נכון? אז מה אני אקח איתי? אולי הטלאים שלה נמצאים כאן --- וכל הדברים שלה. (הן מביטות לתוך סל התפירה).

גב' הייל: יש כאן כמה אדומים. בטח יש בסל הזה כמה דברים (מוציאה תיבה מהודרת). איזה תיבה יפה. נראית כמו מתנה שמישהו מביא לך. אולי המספריים נמצאים כאן. (פותחת את התיבה. שמה את ידיה על פניה בפתאומיות). אוי--- (גב' פיטרס מתכופפת ואז מסבה את פניה הלאה) יש כאן משהו עטוף בחתיכת משי.

גב' פיטרס: אוי, זה לא המספריים שלה.

גב' הייל: (מרימה את בד המשי) או, גב' פיטרס --- זו --- (גב' פיטרס מתכופפת עוד קצת).

גב' פיטרס: זאת הציפור.

גב' הייל: (קופצת ממקומה) אבל, גב' פיטרס, תסתכלי עליה. הצוואר שלה! תסתכלי על הצוואר שלה! הוא... מסובב לצד השני.

גב' פיטרס: מישהו--- שבר --- את הצוואר שלה.

(עיניהן נפגשות במבט של הבנה ואימה. צעדים נשמעים מבחוץ. גב' הייל מחליקה את התיבה מתחת לשמיכת הטלאים ושוקעת אל תוך הכיסא. נכנסים השריף והתובע המחוזי. גב' פיטרס קמה).

תובע מחוזי: (נראה כמי שעובר מעניין רציני לדברים טפלים) ובכן גבירותיי, האם החלטתן כבר אם היא התכוונה לתפור או לקשור את הטלאים?

גב' פיטרס: אנחנו חושבות שהיא התכוונה ל - לקשור אותם.

תובע מחוזי: ובכן, זה באמת מעניין, אני בטוח. (רואה את הכלוב). מה קרה, הציפור עפה?

גב' הייל: (מניחה עוד טלאים על התיבה) אנחנו חושבות ש--- החתול אכל אותה.

תובע מחוזי: (מוטרד) יש כאן חתול?

(גב' הייל מעיפה מבט מהיר בגב' פיטרס).

גב' פיטרס: אה, לא כרגע. הם מאוד חשדנים, אתה יודע. הם בורחים.

תובע מחוזי: (לשריף פיטרס, ממשיך שיחה קודמת) אין שום סימן שמישהו הגיע מבחוץ. החבל שייך להם. בוא עכשיו נעלה למעלה עוד פעם ונבדוק כל פרט ופרט. (הם עולים למעלה) זה חייב להיות מישהו שידע בדיוק את ה---

(גב' פיטרס מתיישבת. שתי הנשים יושבות מבלי להביט זו בזו, אלא כמתבוננות משהו ובאותה עת נמנעות מכך. ברגע שהן מדברות הן כמו מגששות את דרכן במקום זר, כאילו חוששות ממה שהן אומרות, אבל אין להן ברירה אלא לומר זאת).

גב' הייל: היא אהבה את הציפור. היא התכוונה לקבור אותה בתיבה היפה הזאת.

גב' פיטרס: (בלחש) כשהייתי ילדה – החתלתול שלי – היה ילד אחד שלקח גרזן, וממש מול העיניים שלי – ולפני שיכולתי להגיע אליו (מכסה את פניה במהירות) – אם לא היו עוצרים אותי הייתי – (עוצרת בעצמה, מביטה למעלה למשמע צעדים, מהססת חלושות) – פוגעת בו.

גב' הייל: (מביטה סביבה באיטיות) אני שואלת את עצמי איך זה לחיות בלי אף ילד בבית. (שהייה) לא, רייט לא יכול לאהוב ציפור – יצור שידע לשיר. היא הייתה שרה. הוא הרג גם את זה.

גב' פיטרס: (נעה לאיטה) אנחנו לא יודעות מי הרג את הציפור.

גב' הייל: אני הכרתי את ג'ון רייט.

גב' פיטרס: זה היה נורא, מה שקרה כאן בלילה ההוא, גב' הייל. להרוג גבר בזמן שהוא ישן, לשים חבל מסביב לצוואר שלו ולחנוק אותו עד שהנשמה שלו יצאה.

גב' הייל: הצוואר שלו. עד שהנשמה שלו יצאה. (היא מושיטה את ידיה ומניחה אותן על הכלוב). **גב' פיטרס:** (קולה עולה) אנחנו לא יודעות מי הרג אותו. אנחנו לא יודעות.

גב' הייל: (מבלי שיחול שינוי ברגשותיה) תארי לך, שנים על שנים של שום דבר, ואז פתאום יש ציפור ששרה לך, זה ממש – נורא, הדממה, כשהציפור משתתקת.

גב' פיטרס: (משהו מדבר מתוכה) אני יודעת מה זאת דממה. כשגרנו בדקוטה והתינוק הראשון שלי מת – בגיל שנתיים, ואני נשארתי לבד –

גב' הייל: (נעה) מתי נראה לך שהם יסיימו לחפש ראיות?

גב' פיטרס: אני יודעת מה זאת דממה. (מושכת עצמה לאחור). החוק חייב להעניש על פשע, גב' הייל.

גב' הייל: (איננה משיבה לדבריה) הלוואי שהיית יכולה לראות את מיני פוסטר כשהיא לבשה שמלה לבנה עם סרטים כחולים ועמדה שם במקהלה ושרה. (מעיפה מבט סביב החדר). או, הלוואי שהייתי באה לכאן מידי פעם! זה היה פשע! זה היה פשע! מי יעניש על זה?

גב' פיטרס: (מתבוננת במדרגות) אסור לנו – לקחת את זה על עצמנו.

גב' הייל: הייתי צריכה לדעת שהיא צריכה עזרה! אני יודעת איך זה – אצל נשים. אני אומרת לך, זה מוזר, גב' פיטרס. אנחנו חיות קרובות יחד ואנחנו חיות רחוקות בנפרד. כולנו עוברות את אותם דברים – זה רק צורות שונות של אותו דבר. (היא מנגבת את עיניה ואז שמה לב לצנצנת הפירות. היא לוקחת אותה). במקומך לא הייתי אומרת לה שצנצנות הפירות שלה התקלקלו. תגידי לה שהן בסדר. תיקחי את זאת בשביל להוכיח לה את זה. היא --- אולי היא אף פעם לא תדע אם זה התקלקל או לא.

גב' פיטרס: (לוקחת את הצנצנת ומחפשת משהו לעטוף אותה בו. לוקחת תחתונת מהבגדים שהביאה מהחדר השני, ומלפפת אותה בעצבנות סביב הצנצנת. אומרת בקול מזויף) אוי, מזל שהגברים לא יכולים לשמוע אותנו. הם היו צוחקים! כל ההתרגשות הזאת בגלל דבר כזה קטן – קנרית מתה. כאילו שיש לזה בכלל קשר עם -- עם --- הם בטח היו צוחקים!

(קולם של הגברים היורדים במדרגות נשמע).

גב' הייל: (בלחש) אולי כן ואולי לא.

תובע מחוזי: לא, פיטרס, הכל ברור מאוד חוץ מהסיבה למעשה. אבל אתה מכיר מה קורה למושבעים כשזה קשור לנשים. אם רק היה לנו משהו מוצק. משהו להראות – משהו שיספר את הסיפור – משהו שיתקשר לדרך המוזרה שזה נעשה.

(עיני הנשים נפגשות בחטף. הייל נכנס דרך הדלת).

הייל: טוב, כל הצוות נמצא כאן. קר נורא בחוץ.

תובע מחוזי: אני מתכוון להישאר כאן בעצמי לכמה זמן. (אל השריף) אכפת לך לשלוח את פרנק החוצה בשבילי? אני רוצה לעבור על הכול. אני לא מרוצה ממה שעשינו, אפשר לעשות יותר.

שריף: אתה רוצה לראות מה גב' פיטרס לוקחת?

(עורך הדין ניגש אל השולחן, מרים את הסינר וצוחק).

תובע מחוזי: נו, אני בטוח שהגברות כאן לא לקחו דברים מאוד מסוכנים. (מזיז כמה דברים, מפזר פיסות שלאים המכסות את התיבה. נסוג לאחור). לא, גב' פיטרס לא צריכה שיפקחו עליה. לצורך העניין הרי אשתו של שריף נשואה לחוק. חשבת על זה פעם ככה, גב' פיטרס?

גב' פיטרס: לא בדיוק --- בצורה הזאת.

שריף: (מצחקק) נשואה לחוק. (נע לעבר החדר השני) אני רוצה שתבוא רגע לכאן, ג'ורג'. אנחנו חייבים להציץ בחלונות האלה.

תובע מחוזי: (בזלזול) או, חלונות!

שריף: תיכף נצא, מר הייל.

(הייל יוצא החוצה. השריף מצטרף לתובע המחוזי בדרכו לחדר השני. גב' הייל קמה, ידיה שלובות, שולחת מבט נוקב בגב' פיטרס. עיניה של גב' פיטרס נעות לאט עד שהן פוגשות את אלו של גב' הייל. גב' הייל לוכדת לרגע את המבט ואז עיניה מצביעות לכיוון המקום בו התיבה המוסתרת. גב' פיטרס משליכה לפתע את פיסות הטלאים מעל התיבה ומנסה לשים אותה בתיק שלה. היא גדולה מידי. היא פותחת את התיבה ומתחילה להוציא ממנה את הציפור אבל לא מסוגלת לגעת בה. היא מתקרבת

אל הטלאים ועומדת שם חסרת אונים. מן החדר השני נשמע קול של ידית מסתובבת. גב' הייל חוטפת את התיבה ושמה אותה בכיס המעיל הגדול שלה. התובע המחוזי והשריף נכנסים.)

תובע מחוזי: (בבדיחות) נו, הנרי, לפחות גילינו שהיא לא התכוונה לתפור את זה. היא התכוונה – איך אמרתן, גבירותיי?

גב' הייל: (ידיה בכיסי המעיל). אמרנו – לקשור את זה, מר הנדרסון.

מסך

